



مقاله ظریف در واشنگتن پست / چرا ایران توانایی‌های دفاعی خود را ارتقا می‌دهد؟

محمدجواد ظریف در مقاله ای در روزنامه واشنگتن پست، به تشریح اهداف ایران در راستای تقویت دفاعی پرداخته است.

محمدجواد ظریف در مقاله ای در روزنامه واشنگتن پست، به تشریح اهداف ایران در راستای تقویت دفاعی پرداخته است.

به گزارش خبرگزاری خبرآنلاین، محمدجواد ظریف، وزیر خارجه کشورمان در این مقاله نوشته است:

نزدیک به سه سال قبل، رئیس جمهور تازه منتخب ایران برای یک تعامل سازنده به منظور انجام یک مسئولیت خطیر اعلام آمادگی کرد:

حل و فصل بحران هسته ای که باعث اختلاف ایران و غرب شده بود. به دنبال یک دیپلماسی بی سابقه 22 ماهه، برنامه تاریخی اقدام جامع مشترک- برجام- بطور رسمی از ژانویه امسال اجرایی گردید. با این حال و علی رغم پیشرفت های مهمی که به دست آمده است، واقعیت نگران کننده این است که ما اکنون با چالش به مراتب بزرگتری مواجه هستیم.

کسانی که زمانی خود را پشت دیوار مه آلود این بحران ساختگی پنهان کرده بودند، به ماجراجویی های مخرب خود شدت بخشیدند. در اثر این سرخوردگی، آنها به اقداماتی دست یازیده اند که همگی مابه ناچار باید سال ها و شاید برای دهه ها با آن زندگی کنیم. اجازه دهید در این رابطه توضیح دهم.

برخی از کسانی که از برجام آشفته هستند، آشکارا به دنبال کشاندن منطقه به جنگ ویرانگر دیگری بودند. آنها نهایت سعی خود را انجام دادند - و هنوز انجام می دهند - تا متحدان غربی شان را متقاعد کنند تا تابوی شکسته شده تعامل با ایران را مجددا بازسازی کنند. آنها حتی بطور مکرر و علنی، تلاش کردند ایران را به حمله نظامی - و حتی هسته ای- تهدید کنند که در تعارض آشکار با قوانین بین المللی است.

بقیه اقدامات کمتر آشکار بودند. آنها به موازات تلاش های پنهانی خود برای تخریب تعامل مثبت ایران و شش قدرت جهانی، به افزایش سریع میزان تسلیحات انباشته خود شدت بخشیدند. نقطه نگران کننده این است که برخی از آنها شروع به افزایش حمایتشان از افراطی گری خشونتطلب نمودند، با این اعتقاد که می توان از آن بعنوان وسیله ای برای حصول به اهداف کوتاه مدت سیاسی استفاده کنند. نتیجه مخرب این اقدامات فاجعه بار برای همگان آشکار است.

این بازیگران، که مقادیر سرسام آوری از دلارهای نفتی مردم شان را صرف احتکار سلاح نموده اند، حال افول داراییهای مالی و سیاسی خود را همسو با سقوط قیمت های نفت شاهد هستند. در این میان، افراد سرگردانی که به دست این بازیگران قدرت یافتند، دیگر فقط به ایجاد رعب و وحشت در منطقه و بقیه جهان نمی پردازند، بلکه بیشتر دستان افرادی را هم که آنها را تغذیه می کنند، می گزند.

طرفه آن که، در بحبوحه این تحولات آزاردهنده، از جمله وقایع غم انگیز اخیر در پاریس و بروکسل، به نظر نمی رسد که تمرکز غرب بر روی مشارکت و همکاری برای حذف افراطگرایی خشونت طلب باشد. به علاوه، بحث چندی بر سر این موضوع نیست که چگونه کشوری چون عربستان سعودی، با پیشی گرفتن از روسیه، به سومین کشور جهان از نظر میزان هزینه های نظامی تبدیل شده است. و همچنین بیش از آن که بر این متمرکز بود که چگونه یمن بعد از بمباران دوازده ماهه به ویرانه ای تبدیل شد - - و در نتیجه به آتشدان مرگبار قحطی و فقر و از همه مهمتر زمینه ای مساعد برای رشد القاعده تبدیل شد- شایعه پراکنی بر علیه ایران و قابلیت های دفاعی آن بار دیگر به طور کامل مورد توجه قرار گرفته است.

جدای از مسائل پیچیده پیرامون برنامه ریزی هسته ای ایران که می بایست در طول مذاکرات فشرده - گاه با حضور هفت وزیر برای چندین ساعت پیاپی در اتاق مذاکره - مورد بررسی قرار می گرفت، کشور من در هر دور از مذاکرات اصرار داشت که حوزه دفاعی ما روی میز مذاکره قرار نخواهد گرفت. بحث ما نه حول محور حاکمیت بود، و نه بر سر این واقعیت که مخارج نظامی بسیاری از کشورهای همسایه ما که متحد غرب هستند، بسیار گزاف و بیشتر از هزینه های نظامی ما است. ما صرفاً به گذشته اخیر اشاره داشتیم.

در سال 1980 و پس از پیروزی انقلاب اسلامی، صدام حسین جنگی را علیه ایران آغاز کرد که به لحاظ مالی و نظامی با پشتیبانی کامل تقریباً همه همسایگان عرب ما و غرب بود. صدام که در دستیابی به پیروزی سریع و به زانو درآوردن ایران ناکام

ماند، در ادامه به استفاده از سلاح‌های شیمیایی علیه سربازان و غیرنظامیان ایرانی متوسل شد که به مجروحیت و کشتار سهمگینی انجامید. غرب نه تنها هیچ اقدامی برای ممانعت از استفاده از سلاح‌های شیمیایی توسط صدام انجام نداد، بلکه این کشور را به سلاح‌های پیشرفته مجهز کرد، و در همان حال فعالانه از دسترسی ایران به ابتدایی‌ترین ملزومات دفاعی خود جلوگیری می‌کرد. در طول تمامی این هشت سال، شورای امنیت سازمان ملل حتی برای یک بار هم این تجاوز و هدف‌گیری عمدی غیرنظامیان یا استفاده از سلاح‌های شیمیایی را محکوم نکرد.

شاید بسیاری در غرب این موضوع را به فراموشی سپرده باشند؛ اما مردم ما آن را فراموش نکرده‌اند. آنها موشک‌باران شهرهای مان و همچنین تصاویر دهشتناک کشتار وحشیانه مردان، زنان و کودکانمان را با سلاح‌های شیمیایی به خاطر دارند و از آن مهم‌تر، این که ابزار مدرن دفاعی در اختیار نداشتند.

فراتر از همه این‌ها، مردم ما که در طول 37 سال گذشته هر روز این شعار تکراری و قدیمی امریکایی را شنیده‌اند که «همه گزینه‌ها روی میز است»، می‌دانند که باید آماده آن باشند که از به وقوع پیوستن این تهدید پوچ و غیرقانونی جلوگیری کنند. مردم ایران نیز به اصطلاح «دوباره هرگز» باور دارند.

چنین پیش زمینه‌ای است که ما را به توسعه و آزمایش قابلیت‌های دفاعی بومی خودمان رهنمون می‌کند. ما هیچ انتخاب دیگری نداریم، چرا که از خرید مایحتاج نظامی خود از خارج از کشور منع شده ایم، در حالی که همسایگان ما چنین منعی ندارند- و کل بودجه نظامی ما در مقایسه با هزینه‌های سرسام‌آور نظامی آنها ناچیز به نظر می‌رسد. هرچند هربار که ما سیستم جدیدی را می‌آزماییم، تمام هشدارها از سوی غرب به صدا در می‌آید، ولی واقعیت آن است که بودجه دفاعی ما کسر کوچکی از بودجه کشورهای همسایه را، با توجه به وسعت و جمعیتی که باید از آن دفاع کنیم، تشکیل می‌دهد.

ایران از این موهبت برخوردار است که در زمانی که منطقه دچار آشوب است، و در حالی که انفجار بمب‌ها در اماکن عمومی سراسر خاورمیانه افراد بیگناه را می‌کشد یا مجروح می‌کند و در زمانی که جنگ در دروازه‌های ما جریان دارد، تا نزدیکی ما پیش آمده است، ما دارای محیطی باثبات، امن و سالم برای شهروندانمان و همینطور کسانی که از کشور ما دیدن می‌کنند یا با ما تجارت می‌کنند هستیم. این مهم اما، هم به دلیل هوشیاری دولت ما و هم شخصیت ملت ماست. ما مفتخریم که به جای آنکه منابع خود را در مخارج هنگفت نظامی هدر دهیم، آن را در راه تأمین خدمات جهانشمول درمانی، آموزش، و علم و فناوری پیشرفته صرف می‌کنیم. مردم ما چیزی بیش از صلح و همکاری با کشورهای همسایه و بطور عام جهان نمی‌خواهند. بیش از دو قرن است که ما هیچ جنگی را آغاز نکرده‌ایم و به این تعهد بدون ابهام پایبندیم که هیچ‌گاه آغازگر چنین حماقتی نباشیم. ما تمام بدگویان خود را، از کوچک و بزرگ، به این چالش دعوت می‌کنیم که همچون ما چنین تعهدی را بپذیرند.

من از همتایانم در سراسر جهان می‌خواهم بر آنچه به وسیله دیپلماسی، و نه از طریق تهدید، تحریم و شیطان‌سازی چهره دیگران حاصل شده است، تأمل کنند. امروز، ایران که برای چندین هزاره پلی حیاتی میان شرق و غرب بوده است، کماکان باثبات‌ترین، امن‌ترین و جذاب‌ترین منزلگاه در طول مسیر جاده ابریشم باقی مانده است. دولت ایران کماکان به نقش پیشروانه خود در عرصه گفت‌وگو متعهد است. امیدواریم همتایان ما نیز از فرصتی که با باز شدن این پنجره فراهم شده است، استفاده کنند تا بار دیگر توجه خود را بر اهداف و چالش‌های مشترک متمرکز سازیم.

این‌ها، مردم ما که در طول 37 سال گذشته هر روز این شعار تکراری و قدیمی امریکایی را شنیده‌اند که «همه گزینه‌ها روی میز است»، می‌دانند که باید آماده آن باشند که از به وقوع پیوستن این تهدید پوچ و غیرقانونی جلوگیری کنند. مردم ایران نیز به اصطلاح «دوباره هرگز» باور دارند.

چنین پیش زمینه‌ای است که ما را به توسعه و آزمایش قابلیت‌های دفاعی بومی خودمان رهنمون می‌کند. ما هیچ انتخاب دیگری نداریم، چرا که از خرید مایحتاج نظامی خود از خارج از کشور منع شده ایم، در حالی که همسایگان ما چنین منعی ندارند- و کل بودجه نظامی ما در مقایسه با هزینه‌های سرسام‌آور نظامی آنها ناچیز به نظر می‌رسد. هرچند هربار که ما سیستم جدیدی را می‌آزماییم، تمام هشدارها از سوی غرب به صدا در می‌آید، ولی واقعیت آن است که بودجه دفاعی ما کسر کوچکی از بودجه کشورهای همسایه را، با توجه به وسعت و جمعیتی که باید از آن دفاع کنیم، تشکیل می‌دهد.

ایران از این موهبت برخوردار است که در زمانی که منطقه دچار آشوب است، و در حالی که انفجار بمب‌ها در اماکن عمومی سراسر خاورمیانه افراد بیگناه را می‌کشد یا مجروح می‌کند و در زمانی که جنگ در دروازه‌های ما جریان دارد، تا نزدیکی ما پیش آمده است، ما دارای محیطی باثبات، امن و سالم برای شهروندانمان و همینطور کسانی که از کشور ما دیدن می‌کنند یا با ما تجارت می‌کنند هستیم. این مهم اما، هم به دلیل هوشیاری دولت ما و هم شخصیت ملت ماست. ما مفتخریم که به جای آنکه منابع خود را در مخارج هنگفت نظامی هدر دهیم، آن را در راه تأمین خدمات جهانشمول درمانی، آموزش، و علم و فناوری پیشرفته صرف می‌کنیم. مردم ما چیزی بیش از صلح و همکاری با کشورهای همسایه و بطور عام جهان نمی‌خواهند. بیش از دو قرن است که ما هیچ جنگی را آغاز نکرده‌ایم و به این تعهد بدون ابهام پایبندیم که هیچ‌گاه آغازگر چنین حماقتی نباشیم. ما

تمام بدگویان خود را، از کوچک و بزرگ، به این چالش دعوت می‌کنیم که همچون ما چنین تعهدی را بپذیرند.

من از همتایانم در سراسر جهان می‌خواهم بر آنچه به وسیله دیپلماسی، و نه از طریق تهدید، تحریم و شیطان‌سازی چهره دیگران حاصل شده است، تأمل کنند. امروز، ایران که برای چندین هزاره پلی حیاتی میان شرق و غرب بوده است، کماکان باثبات‌ترین، امن‌ترین و جذاب‌ترین منزلگاه در طول مسیر جاده ابریشم باقی مانده است. دولت ایران کماکان به نقش پیشروانه خود در عرصه گفت‌وگو متعهد است. امیدواریم همتایان ما نیز از فرصتی که با باز شدن این پنجره فراهم شده است، استفاده کنند تا بار دیگر توجه خود را بر اهداف و چالش‌های مشترک متمرکز سازیم.